

pravičeno pričakovali kake podpore, ker res nekaj nudimo ljudem. Recimo: občinski možje bi se pri seji tudi nas naj spomnili. Nena-povedana igra »Pri kapelici« se je malo zakasnila. Bo pa potem lepše izpadla. — Kdor želi brati lepe knjige, naj se priglasijo in vpiše pri Prosvetnem društvu. Letos smo naročili veliko lepih knjig.

Slivnica pri Mariboru — Podova. Slivniški študentje so nas za Božič presenetili. Pripravili so Gogoljevo komedijo »Ženitev« in jo podali na Stefanovo v slivniškem Prosvetnem domu, na Novo leto pa v Podovi na šolskem odru prav izvrstno. Povsod so ljudje pokazali globoko simpatijo do njih s tem, da so napolnili dvorano do zadnjega kotička. Igralci so se pa tudi zavedli svoje naloge in nudili so jim pravega odrskega užitka. Pokazali so tako spretnost in izvežbanost, da bi bilo drugim igralcem pri njih se učiti igranja.

Sv. Marjeta na Dravskem polju. Na Svečnico dne 2. februarja vprizoriijo slivniški študentje prekrasno tridejansko komedijo »Ženitev« in sicer v dvorani pri g. Finžgarju. Prijatelji zabave in smeha, pridite, ker vam ne bo žal!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Katoliško izobraževalno društvo pri Sv. Trojici v Slov. gor. ponovi na občno željo gledališko predstavo: »Vladimir Viličinski« v 5 dejanjih v samostanski dvorani na Svečnico dne 2. februarja, popoldne po večernicah ob treh. Vljudno vabi odbor.

Sv. Anton v Slov. goricah. Prireditev društva starih vojakov in invalidov pri Sv. Antonu v Slov. goricah v nedeljo dne 22. januarja je sijajno uspela. Predstavljal se je z Društvenem domu žaloigra: »Za hrepenenjem po materi.« Povedla nas je predstava v svetovno vojno, kjer so nam naši igralci, katerim gre vsa čast in ki so dovršeno igrali svoje vloge, predstavili vojaka, ki se vsled svoje mladoletnosti in hrepenenja po domu in svoji materi nikakor ni zamogel privaditi grozotam vojne. Prav imenitno je igral svojo vlogo tudi vojaški duhovnik, ki je spremljal nedolžnega vojaka na morišče. In koliko muke in težav je pretrpela uboga mati doma. Vsa zahvala pa gre tudi udeležencem predstave, domačinom, sosednjim faranom, sploh vsem gostom iz različnih krajev, celo iz Gornje Radgone, kateri

so do zadnjega kotička napolnili Društveni dom. Sliši se, da namerava društvo v kratkem času igro ponoviti, in na to se že sedaj opozarjate tokrat izostali, da si to predstavo sigurno ogledate.

Sv. Anton v Slov. goricah. Žaloigra »Za hrepenenjem po materi« ponovi Društvo starih vojakov v nedeljo dne 5. februarja.

Sv. Tomaž pri Ormožu. V nedeljo dne 5. februarja, popoldne po večernicah, vprizori carkveni pevski zbor veseloigro »Rodoljub iz Amerike«, spevoigro »Srce in denar« ter kuplet »Časnikarja«. V slučaju skrajno slabega vremena se prireditev preloži na nedeljo dne 12. februarja. Prijatelji petja in poštene zabave od daleč in blizu prav iskreno vabljeni!

pristopilo še dokaj novih. Iz poročil društvenih odbornikov je razvidno, da je društvo v preteklem letu navzlic sedanjim težkim časom prav živahno delovalo. Imelo je osem prireditev, ki so imele vse prav dober gmožen in moralen uspeh. Nadalje so se prostori društvene knjižnice temeljito preuredili in popravili. Zlasti pa je odbor skrbel, da se je knjižnica izpopolnila ter je nabavil 21 knjig najnovejših in priporočljivih izdaj. Člani so knjižnico prav pridno obiskovali in se je lansko leto prečitalo 720 knjig. Na občnem zboru se je ponovno izvolil naslednji odbor: predsednik Fr. Tanjšek, podpredsednik Anton Praprotnik, tajnik Fran Verdev, blagajnik Avgust Zajc, knjižničarja Ivan Podpečan ter Ivan Čremožnik, za-

Zadnja pot bivšega predsednika Združenih držav Sev. Amerike Coolidgeja.

Št. Andraž pri Velenju. Da kljub vsem gospodarskim neprilikam še vedno narašča zanimanje za društveno delo, je znova pokazal občni zbor Katoliškega prosvetnega društva, ki se je vršil v nedeljo dne 22. januarja, ob obilni udeležbi članov in drugih naših prijateljev. Znova se je pokazalo, da se naša mladina še vedno trdno oklepa svoje organizacije, saj je poleg lanskih članov, ki so ostali vsi zvesti,

pisnikarja Andrej Vaši ter Ferdo Majhenič. Nanovo sestavljen odbor nam jamči, da živahno pričeto delo v društvu ne bo prenehalo. Kakor v preteklem letu, tako bo tudi letos odbor skrbel predvsem za nabavo novih knjig; zato vabi člane, da še marljivo obiskujejo knjižnico kot v lanskem letu.

*

Pametna misel.

Pavliha se je bil postaral in premišljevali je začel, kam bi na — stare dni. Staršev ni več imel, ne drugih sorodnikov, h katerim bi jo mogel kreniti. Zato je pač moral kje nekoga poiskati, ki bi ga vzel pod streho. Izmisli si je imeniten načrt. Lepega dne se je prikazal v svojem rojstnem kraju. Najprej je stopil na županstvo ter je vprašal za g. župana. Ko so mu dovolili, stopiti v njegov urad, je prosil župana, če bi mogel hraniti na občini težek zabo, ki ga je bil pustil na stopnicah v varstvu občinskega sluga.

»Kaj pa je z zaboju?«

Pavel Keller:

4. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Vse to pa zaradi take deklinje, kakršna je bila Katrica,« je zavpil fant, »in radi tega vraga, radi Medvena!«

»Karel, o mrtvih ne smemo govoriti nič slabega, Katričina mati pa ima že itak težko življenje, revica je, oba otroka je izgubila. Katrica mrtva, sin na tujem.«

»Ali se nič ne vé zanj?« je vprašala Colnarica.

»V Braziliji je, skriva se v pragozdu. Nihče bi ga ne našel, kajti nadel si je drugo ime. In kje naj takale uboga žena tudi išče sredstev, da bi poiskala siná? Pred tremi dnevi je prejela pismo iz Rio de Janeiro. Bilo pa je takoj zapisano v njem, naj ga ne iščejo v Rio; pismo da je le ob priložnosti poslal tja. V pismu je bilo

nekaj denarja, pisal pa ni drugega nič, kakor da še ni mogel več prihraniti, da misli na mater z ljubeznijo, na Katrico pa z gnusom.«

»Ta je vedel, kaj je čast, ta ni prenesel sramote,« je zašepetal Karel. »Jaz bi tudi rad od tu; jaz bi se tudi rad skrivil v pragozdu.«

»Karel,« ga je zavrnila mati, »naju ne teži nobena sramota. Mene nihče drugi ne spravi s tega grunta kakor smrt.«

V ušesu starega učitelja se je nenadoma oglasilo kakor šepetanje nevidnega duha: »Ali pa te preženo od tukaj težki časi.«

Učitelj se je napotil domov. Šel je počasi, korakal je zelo zamišljen po cesti. Nenadoma pa se je zdrznil; za svojim hrbtom je čul korak.

»O, gospod učitelj! Bili ste pri Colnarjevih; videl sem vas iti v hišo.«

»Vi — Medven? Grete pač v gostilno?«

»K »Upanju« v Spodnjo vas. No, če dela človek ves dan, mu zvečer diši kozarec piva. To si je že zaslužil.«